

שלישיית ירושלים

ירון רוזנטל, פסנתר
רועי שילוח, כינור
אריאל טושינסקי, צ'לו

בתוכנית:

- שלישיית פסנתר מספר 1 מאת אביה קופלמן
- "פרידה" לפסנתר, צ'לו וכינור מאת עודד זהבי
- ווריאציות על נעימה עברית מאת פאול בן חיים
- פרק מתוך שלישייה מספר 1 מאת פליקס מנדלסון

שלישיית ירושלים היא מן ההרכבים הישראליים הבולטים בחיי המוסיקה האמנותית בארץ. השלישייה מייצגת את ישראל מזה שנים באירועים המוסיקאליים החשובים בעולם, ומהווה מקור גאוה לחובבי המוסיקה הקאמרית בכלל ולחובבי המוסיקה הישראלית המקורית בפרט.

בקונצרט הראשון של השלישייה ב"צלילים במדבר" מוצגות שלוש יצירות ישראליות פרי עטם של המלחינים אביה קופלמן, עודד זהבי ופאול בן-חיים, שהפכו לחלק בלתי נפרד מן הרפרטואר של השלישייה, המתייחדת בצליל לירי, בעומק ובאיכות ביצוע ייחודיים.

שלישיית פסנתר מספר 1 מאת אביה קופלמן:

אביה קופלמן, ילידת מוסקבה, היא כיום אחת הבולטות במלחינים בארץ. יצירותיה להרכבים תזמורתיים וקאמרליים שונים מבוצעות תכופות בארץ וברחבי העולם, וזכות להצלחה רבה אצל הקהל והמבקרים כאחד. בין השאר כותבת בהזמנת גופים כמו התחרות הבינלאומית לפסנתר ע"ש רובינשטיין, פסטיבל ישראל, תזמורת קאמרטה ירושלים, פסטיבל קול המוסיקה בגליל העליון, שלישיית ירושלים, התזמורת הקאמרית הישראלית, "תזמורת לשלום" בצרפת, המקהלה הקאמרית תל אביב, אנסמבל "מוסיקה נובה", "קשת אילון" ועוד.

אביה החלה את חינוכה המוסיקלי בפסנתר בגיל 12. היא בוגרת המגמה למוסיקה בביה"ס למדעים ולאמנויות בירושלים. בוגרת האקדמיה למוסיקה ולמחול ע"ש רובין בי-ם, שם למדה קומפוזיציה אצל פרופ' צבי אבני. בין מוריה לפסנתר - ד"ר אסף זהר, גב' לאה אגמון וגב' נטשה טדסון.

אביה מלמדת במכללת "הד" למוסיקה תל אביב, וכן נותנת הרצאות אורח וסדנאות במוסדות ומסגרות שונות. את מרבית זמנה היא מחלקת בין בנה בן ה-7 לבין כתיבת מוסיקה, תוך ניסיון לקרב את המוסיקה ה"אמנותית" לקהל הרחב.

על יצירתה כותבת המלחינה:

"הנחמה המטאפיסית שמעניקה לנו כל טרגדיה אמיתית - נחמה האומרת שהחיים הם ביסוד הכול, למרות כל שינויי הנסיבות, והם חזקים, עמידים ומסוגלים לגרום עונג..." (פ. ניטשה, "הולדת הטרגדיה")
יצירה זו נכתבה עבור שלישיית ירושלים בשלהי שנת 2004. באותה עת נפטר יוסף שילוח ז"ל, אביו של כנר השלישייה, ולא יכולתי להימנע מלהתייחס לכך ביצירתי. היצירה מוקדשת לזכרו. מילים אלה של ניטשה מיטיבות לתאר את הרגשתי באותם ימים, ומגדירות באופן ניכר גם את תוכנה וגם את המבנה שלה.

היצירה, שאורכה כרבע שעה, הינה בת פרק אחד, ומורכבת משלושה נושאים. שני נושאים מנוגדים מופיעים ברצף, כאשר כל אחד מהם הינו למעשה גם הטרגדיה וגם הנחמה: הנושא הראשון נשמע בפסנתר והוא ארוך ומפותל. אחריו מופיע הנושא השני בכלי הקשת, קצר ותמציתי. באמצע היצירה נשמע נושא שלישי, מעין שירת מלאכים "פוסט מורטום". בהדרגה מתגלים כל הנושאים כיותר ויותר קרובים זה לזה ותלויים זה בזה, ממש כמו החיים והמוות.

מאז ביצוע הבכורה בדצמבר 2004, מבצעת שלישיית ירושלים את היצירה ברגישות ובמסירות רבה בארץ וברחבי העולם.

שלישייה לפסנתר, כינור וצ'לו בפרק אחד, "הפרידה", מאת עודד זהבי:

עודד זהבי נולד בירושלים בשנת 1961. הוא סיים את לימודי המוסמך במוסיקה באוניברסיטת פנסילבניה אצל המלחין ג'ורג' קראמב ואת לימודי הדוקטורט עם המלחינה שילה סילבר. יצירותיו בוצעו על ידי מיטב התזמורות והמנצחים בארץ ובחו"ל, וביניהם: תזמורת בית האופרה של קירוב עם המנצח ואלרי גרגייב, התזמורת הפילהרמונית של לונדון, התזמורת הפילהרמונית הישראלית עם המנצחים אנטוניו פפאנו לאונרד סלטקין ופרדריק שזלן. אנסמבל שאנטאקליר מסן פרנציסקו, החלילנים סם בארון ויוג'יניה צוקרמן, נגנית המקלדת מגי קול, וכן כל התזמורות בארץ. על יצירותיו ניצחו גם נועם שריף, מנדי רודן, דוד שלון ז"ל, דיויד פורצלן ועוד.

יצירותיו של זהבי בוצעו בין היתר באולמות מובילים בארה"ב ובאירופה, וזכו לאהדת הביקורת והקהל. עודד זהבי כיהן כמלחין בית בתזמורת רבות, ולזכותו הזמנה של יצירות בכורה רבות. הוא זוכה פרס ראש הממשלה לקומפוזיציה, פרס אנגל, פרס רוזנבלום לאומנויות הבמה, פרס לנדאו של מפעל הפיס ושני פרסי נוצת הזהב של אקו"ם; כמו-כן זכה בתחרויות בינלאומיות להלחנה בספרד ובארה"ב.

זהבי כתב מספר רב של פסי קול לסרטים, מוסיקה להצגות, מופעי מחול ובמה, וכן שיתף פעולה כמעבד עם דיוויד ברוזה, נורית גלרון, יוסי בנאי ז"ל, אריק לביא ז"ל, יואב יצחק, אלי לוזון ואחרים. שלושה פרויקטים מרכזיים שלו בתחום הזמר הישראלי הם: "קלאסי ישראלי" - תקליטור בהפקה משותפת של רשת ג' ושל התזמורת הסימפונית ירושלים רשות השידור; "שיר ארץ" - תקליטור ובו שירים נשכחים מראשית ימי המדינה; ו"עמוק בלילה" - שירים לא ידועים של אלכסנדר (סשה) ארגוב.

זהבי מכהן כפרופסור חבר באוניברסיטת חיפה, בה הקים את החוג למוסיקה. הוא נשוי לקרן, נגנית כלי הקשה, ואב לדן וטל.

על יצירתו כותב המלחין:

כל מי שעסק אי פעם ביצירה או קרא על התהליך המסתורי הזה, מכיר את המצב בו מצטברים על שולחן העבודה חומרים ורעיונות שאינם מתגבשים לכדי אמירה חד משמעית - פיסקה יפה פה, שם שבר פראזה, רעיון קונספטואלי קביל ובכלל - כולם מחכים כביכול למי שישים בהם סדר, שיתווה בהם כיוון.

לא מזמן נפטר סבי יעקב זהבי והוא בן מאה ושתיים. ההלוויה הייתה כמעט סוריאליסטית: העגלה החשופה, האלמנה בת התשעים, בית העלמין הקודר בגבול חולון בת-ים, אבי ודודי שפתאום נראו מבוגרים יותר. הסתכלתי על הפנים החרושות מעמל ושנים - ופתאום התבררה לי היצירה שלי: יצירה על התמודדות, התמודדות שאיננה הירואית, התמודדות שהיא כמעט יום יומית, עם היכולת והרצון לצעוד צעד נוסף, עם המאבק לנשימת לב נוספת, לעוד בוקר שמגיע, לעוד שמחה קטנה, עצב קטן, דקות גנובות... זו יצירה שאין בה שיאים דרמטיים; יש בה מאבק להמשיך, לצעוד, להתקדם, להפיק עוד צליל, להקשיב למי שפוסע לצידך.

אני מרגיש מוזר להגיש דווקא אותה לשלישיית ירושלים אחרי ששנים אני מפציר בהם להיות חדשניים ונועזים, הירואיים ופורצי דרך; והנה אני מגיש להם טריו עם הרמוניה, עם מלודיה, עם תיבות שקולות ומדודות, עם פוגה קטנה לקראת הסיום, כשאני "מכריח אותם" להיכנס לעולם בוגר [לעזאזל התקינות הפוליטית] לעולם זקן ולא בלתי עצוב. מן הצד השני זו איננה יצירה מלנכולית או קודרת. כתבתי אותה מזווית ראייה מתבוננת וחווה בו זמנית, ואני מאחל למבצעי ולקהל הצלחה בהתמודדות הקטנה שהיא מציבה בפניהם.

ווריאציות על נעימה עברית, מאת פאול בן-חיים:

פאול בן-חיים הוא אולי הבולט והחשוב מקרב מלחיני הדור הראשון בארץ. הוא נולד במינכן, גרמניה בשנת 1897 כפאול פרנקנבורגר. בגיל צעיר מאד נסקה דרכו כאמן, והוא זכה להתפרסם הן כמנצח והן כמלחין. על אף ההצלחה הגדולה שלו כמוסיקאי צעיר בגרמניה הבין שהסכנה קרבה והחליט לעלות לארץ ישראל. הוא עלה זמן קצר לאחר עליית הנאצים לשלטון בשנת 1933 והשתלב במהירות בחיי המוסיקה בארץ. הוא שינה את שמו לפאול בן-חיים וביקש לעצב לעצמו סגנון חדש, המושפע מרוחה של הארץ החדשה-ישנה. הוא הושפע עמוקות משירי העדות השונות, היהודיות והערביות בארץ. בהשפעת המנגינות אליהן נחשף גיבש את הסגנון הארצישראלי הלאומי, סגנון שלימים כונה על ידי הסופר והמוסיקאי מקס ברוד "הסגנון הים-תיכוני".

בן-חיים היה גם מורה רב השפעה. הוא אמנם לא לימד באופן קבוע באחד מן המוסדות שהוקמו באותה תקופה, אך היה מעורב בכינונה מחדש של האקדמיה למוסיקה בירושלים בסוף שנות הארבעים, ובעיקר לימד באופן פרטי שורה ארוכה ומכובדת של מבצעים ומלחינים צעירים, ביניהם נועם שריף, צבי אבני, עמי מעייני, יעקב גלבוע, נעמי שמר, שולמית רן, אליהו ענבל, דניאל ברנבוים ובן-ציון אורגד.

פאול בן-חיים היה מלחין רב השראה ופורה. רשימת יצירותיו מגוונת בהרכבים ובסגנונות. הוא התבטא בשפה ייחודית, המשלבת מזרח ומערב באופן חדשני אך קומוניקטיבי. הוא שימר את הטונאליות ואת המודאליות, אך חיפש מרקמים חדשים וגילה את העיטור המזרחי מכאן ואת ההטרופוניה מכאן, תוך שהוא עסוק גם בגיבוש גווני תזמור חדשים. לכלי-נגינה כמו הצ'מבלו, הנבל, הסקסופון, המנדולינה, הגיטרה וכלי-הנגינה המזרחיים מקום מיוחד בטכניקה התזמורתית שלו. בין יצירותיו הרבות, שורה של יצירות סימפוניות וקאמריות, שירים רבים לקול ולפסנתר, וכמה קונצ'רטים - ביניהם אחד לצ'לו, אחד לפסנתר ואחד לכינור.

בהיותו בן שבעים וחמש הוזמן בן-חיים לקונצרט חגיגי בעיר הולדתו, מינכן. בעת התהלכו ברחוב המוכר לו מנעוריו נפצע מפגיעת מכונית ונשאר נכה עד מותו בתל-אביב בשנת 1984. גם בימי מחלתו הקשים לא הפסיק ליצור, והשלים בין השאר את רביעיית כלי-הקשת השנייה שלו ושלושה קטעים לצ'לו סולו.

בשנת 1957 הוענק לפאול בן-חיים פרס ישראל. ואכן לא היה ראוי ממנו לפרס זה. פאול בן-חיים הוא אולי המלחין הלאומי הישראלי בהא הידיעה, אחד ממעצבי הסגנון הישראלי של המוסיקה האמנותית, מעין דבול'ק ישראלי. כישרונו המלודי וההרמוני, יכולת ההמצאה שלו במישור התזמור, השפה הריתמית המורכבת שלו ותחושת הזמן והצורה שלו הם ללא דופי.

הווריאציות על נעימה עברית לשלישיית פסנתר היא מן היצירות הראשונות שחיבר פאול בן-חיים בארץ. לאחר כמה שנים של הסתגלות לארץ החדשה בה מיעט לחבר מוסיקה, חזר בן-חיים לכתיבה פורייה ורבת השראה של שירים ומוסיקה קאמרית, שהשלישייה, משנת 1939, היא אחת מן החשובות שבהן. הנעימה העברית עליה מבוססות הווריאציות היא לחן השיר "מולדתי ארץ כנען". שיר זה תופס מקום מיוחד באוצר הזמר העברי ולבחירה דווקא בו משמעות וסמליות מכוונות. מקורו של לחן זה הוא ערבי-פלאחי, והותאם לו משפט קצר אחד בעברית: "מולדתי ארץ כנען, מגמתי שדות חורן, ילל ילל". הוספת המילים "ילל ילל" מאפיינת את השיר העממי של האיכרים הערביים בארץ. השיר בגרסתו העברית מתייחס לעליית החלוצים בסוף המאה התשע-עשרה, וכנראה לניסיונותיו של הברון רוטשילד לרכוש אדמות במחוז חורן של האימפריה העות'מנית. לחן השיר זכה לתיעוד רשום בכמה אסופות וישנם הבדלים משמעותיים ברישום בכל אחת מהן. בן-חיים מתייחס אל הלחן הזה כאל שיר עממי מקומי, ובוחר לבסס עליו יצירה עמוקת מבע שיש בה יסודות אוטוביוגרפיים מובהקים.

ראשיתה של היצירה במבוא מסתורי ומתוח, שמזכיר בסגנונו יצירות קאמריות שחיבר המלחין בגרמניה. עם זאת יש כאן לראשונה אצל בן-חיים שימוש במוטיב של סקונדה מוגדלת, המזכיר את סולם התפילה "אהבה רבה" של יהודי מזרח-אירופה, ובכך יש אולי כדי לבטא איזו קינה עמוקה, איזה עצב מר המתאר את הגולה הדוויה והחשוכה, את הגורל הנורא הצפוי לכל אהובי נפשו שנותרו מאחור. מן המבוא הקודר נולדת הנעימה הפשוטה והמזרחית, המציירת את החוף החולי, את השמש היוקדת, את האור שקידם את פניו של המלחין בבואו ארצה. מכאן הולכת היצירה ומתפתחת בקצבים חושניים, בהרמוניה מוארת וביופי מלודי כובש וחושני, המאפיין כל-כך את המלחין הגדול של ראשית המוסיקה הישראלית האמנותית. סדרה של חמש ווריאציות על הנעימה העברית מתפתחת אל שיא של ווירטואוזיות וצבעוניות עזה. בווריאציה האחרונה, השישית, המכונה "אפילוג", חוזר בן-חיים לקדרות של המבוא. געגועים, חרדה ועצב עמוק היו מנת חלקו בחברו את היצירה, והם באים לידי ביטוי מרגש בסיומה, עת הולכת הנעימה העברית ונמוגה אל דממה חרישית.

פרק שני מתוך שלישיית הפסנתר מספר 1 מאת פליקס מנדלסון ברתולדי:

פליקס מנדלסון ברתולדי, מלחין גרמני ממוצא יהודי, נולד בהמבורג, למשפחה יהודית מתבוללת. סבו היה הפילוסוף היהודי הנודע משה מנדלסון. אביו אברהם היה בנקאי ואמו לאה לבית סולומון היתה מוזיקאית חובבת ברמה גבוהה, והיא זו שלימדה אותו לראשונה את שיעורי המוזיקה. בניגוד למוזיקאים רבים בני תקופתו, גדל מנדלסון במשפחה אמידה למדי. הוריו האמינו שכדי להשתלב בחברה הגרמנית יהא עליהם להמיר את דתם, ולפיכך בהיותו בן שש הוטבל פליקס ביחד עם שלושת אחיו והיה לנוצרי פרוטסטנטי. כעבור כמה שנים הוטבלו גם הוריו לנצרות. האב החליט לשנות גם את שם המשפחה ובחר להשתמש בשם ברתולדי, כפי שבחר לעצמו אחיה של אשתו, כמה שנים קודם לכן כשהוטבל לנצרות.

למרות הלחץ שהפעיל עליו אביו ולמרות שהיה נוצרי אדוק, סירב פליקס עד סוף ימיו לוותר גם על השם מנדלסון. כבר בילדותו ניכרה בו גאונות מוזיקלית. בגיל 9 ניגן מנדלסון לראשונה בקונצרט פומבי ובגיל 11 התחיל לחבר מוזיקה. גם אחיו ואחיותיו גילו כשרון מוזיקאלי. פאני אחותו נהגה אף היא להלחין מוזיקה ושניהם הרבו לנגן את יצירותיהם על פסנתר, כאשר רבקה אחותו הייתה מזמרת ופאול אחיו ניגן בצ'לו.

בהיותו בן חמש-עשרה חיבר מנדלסון את הסימפוניה הראשונה שלו, ובגיל שבע-עשרה חיבר את אחת היצירות הנודעות ביותר שלו: הפתיחה ל"חלום ליל קיץ" על פי מחזהו של וויליאם שיקספיר. שבע-עשרה שנה אחרי כן חיבר את הפרקים הנוספים ל"חלום ליל קיץ", לרבות "מארש החתונה" המפורסם. מגיל עשרים החל מנדלסון מסייר בארצות אירופה ובמהרה כבש את המרכזים המוזיקאליים ביבשת וקנה לו שם של מנצח מזהיר. ביקורו באיטליה ובסקוטלנד העניק לו השראה לחיבור כמה מהיצירות הידועות שלו: את הפתיחה "מערת פינגאל" כתב בגרסתה הראשונה כבר בשנת 1830 ואז החל לחבר את הסימפוניה השלישית "הסקוטית" אך סיימה רק תריסר שנים מאוחר יותר. את הסימפוניה הרביעית "האיטלקית" חיבר עד 1833. בנוסעו לאנגליה התוודע למוזיקה של גאורג פרידריך הנדל וברוח זו כתב את היצירה "אליהו" שהיא מהחשובות ביצירות על רקע מקראי.

בשנת 1833 מונה מנדלסון למנהל התזמורת של דיסלדורף. משנת 1835 היה במשך מספר שנים מנצח של אחת מן המעולות בגרמניה באותם ימים. הוא היה מנצח מהולל והרבה להשמיע לקהל המוקסם יצירות מעולות, ובהן השמעות ראשונות של יצירות מופת, בין השאר, הסימפוניה השישית מאת פרנץ שוברט, שרק כעבור עשר שנים לאחר חיבורה, בוצעה נגינת הבכורה שלה על ידי תזמורתו של מנדלסון. כמו כן החזיר לתודעת העולם את יוהאן סבסטיאן באך, בלעדיו היה נשכח כליל, ובעיקר נודע בביצוע ה"מתאוס פסיון" מאת המלחין הדגול.

בשנת 1843 ייסד מנדלסון את הקונסרבטוריון למוזיקה בלייפציג והמשיך לפעול בו עד יום מותו. בעיר זו נפטר מנדלסון כעבור ארבע שנים בשנת 1847, בהיותו בן שלושים ושמונה בלבד.

מנדלסון היה מלחין פורה וקל כתיבה. סגנונו מצטיין בקלילות נעימה והמוזיקה שלו קולחת ומענגת את מאזיניה. מקום חשוב ביצירותיו לפסנתר תופסים "הוואריאציות הרציניות" וה"שירים ללא מילים" - אלה הן פיסות זעירות ופיוטיות המנוגנות תכופות על ידי פסנתרנים מתחילים. מנדלסון נמנה על חוג מקורביהם של מספר מלחינים והיה ידידו הקרוב של רוברט שומאן, יחדיו עיצבו את הסגנון הרומאנטי המוקדם בגרמניה. כתבי ידו נשמרים בספריה הממלכתית של ברלין.

הנאצים לא אהבו את מנדלסון בשל מוצאו היהודי, ולכן הכריזו עליו מלחמת חורמה, בניסיון למחוק לו כל סימן וזכר. את ה"שירים ללא מילים" המפורסמים שלו אמנם הדפיסו, כי היו אלה מנגינות פופולריות ומוכרות מדי, אך רשמו ש"מחבר היצירות אינו ידוע".

בין יצירותיו חמש סימפוניות, שתיים-עשרה סימפוניות לכלי קשת, יצירות נעורים שפורסמו לאחר מותו, שני קונצ'רטי לכינור, שני קונצ'רטי לפסנתר, "חלום ליל קיץ" - פתיחה ומוזיקה בימתית, האוראטוריות "אליהו" ו"פאולוס", הפתיחה "מערת פינגאל", שש רביעיות לכלי-קשת, שירים לקול ולפסנתר, שתי שלישיות לכינור, צ'לו ופסנתר, שמיניה לכלי קשת, שלוש רביעיות לפסנתר וכלי קשת, שתי חמישיות לכלי קשת, שישיה לפסנתר וכלי קשת, שלוש סונטות לכינור ופסנתר, סדרה גדולה של יצירות לפסנתר סולו, ביניהן "שירים ללא מילים", סונטות, וסדרת "ווריאציות על נושא רציני".

שלישיית הפסנתר אופוס 49 ברה מינור היא הראשונה מבין שתי השלישיות המפורסמות והנחשבות שחיבר מנדלסון. השלישייה הראשונה חוברת בשנת 1839, וזכתה להערכה עצומה בקרב הקהל והמוסיקאים. הפרק השני של יצירה חשובה זו הוא פרק איטי ושירתי (*Andante con moto tranquillo*). יופייה המלודי של המנגינה הראשית, והאופן בו היא עוברת מכלי אחד למשנהו הפכו פרק זה לאחד מרגעי השיא של המוסיקה הקאמרית הרומנטית.

שלישיות ירושלים:

שלישיית ירושלים היא מן ההרכבים הקאמריים החשובים כיום בארץ ובעולם. השלישייה נוסדה בשנת 1989. זוכת מדליית הזהב והפרס הראשון בתחרות אוסקה 1999 למוסיקה קאמרית ביפן וזוכה בתחרות מלבון 1995 אוסטרליה. בשנת 2001 הוענק לשלישייה פרס שר המדע התרבות והספורט ע"ש דניאל בנימיני. השלישייה מופיעה בקביעות לאורך כל השנה בארה"ב, אירופה, דרום אמריקה, אוסטרליה והמזרח.

חברי השלישייה משתתפים כנגנים וכמדריכים בפסטיבלים בינלאומיים רבים כגון "וילה מוסיקה" בנוישטאדט, גרמניה, פסטיבל "פרו" ברולנדצק, גרמניה, ועוד. חברי השלישייה הופיעו עם אייזק שטרן, פנחס צוקרמן ושלמה מינץ, וכמו-כן השתלמו עם חיים טאוב, ברנרד גרינהאוז ומארי פראייה. חברי השלישייה זוכי מלגות קרן התרבות אמריקה-ישראל והתחרויות הישראליות כגון קלרמונט, פאול בן-חיים ופרנסואה שפירא. השלישייה הקליטה שני תקליטורים ושניים נוספים מתוכננים לראות אור.

הפטנתרן ירון רוזנטל למד אצל בנימין אורן, פנינה זלצמן ומארי פראייה. הוא בוגר האקדמיות למוסיקה בירושלים ובתל-אביב. בשנת 1993 זכה בפרס הראשון בתחרות "האמן הצעיר" בירושלים, ובפרסים נוספים בהם "מענק ברנשטיין" מטעם פסטיבל "טנגלווד" ארה"ב, "המענק הממלכתי האיטלקי", מענק מיוחד מטעם מרכז האומנויות "באנף" בקנדה ועוד. ירון מופיע כסולן עם תזמורות ובהרכבים קאמריים שונים בישראל, אירופה, ארה"ב, דרום אפריקה, דרום אמריקה ואוסטרליה. הוא מקליט עבור תחנות רדיו רבות ומשתתף קבוע בפסטיבלים בין-לאומיים כגון פסטיבל "טנגלווד", ארה"ב ופסטיבל "באנף", קנדה.

הכנר רועי שילוח היה תלמידו של הכנר חיים טאוב והופיע לראשונה כסולן עם התזמורת הפילהרמונית הישראלית בגיל שתיים-עשרה. מאז הופיע עם תזמורות רבות ביניהן עם הפילהרמונית הישראלית בסיור לאירופה ולקנדה, עם הפילהרמונית של ברלין, הסימפונית של לונדון, ה"רויאל פילהרמוניק" של פלנדריה, תזמורת הרדיו של פרנקפורט, גרמניה, הפילהרמונית של סופיה, בולגריה, התזמורת הקאמרית סנט-פול, ותזמורות רבות ברחבי אירופה. רועי שילוח מופיע בריסטים רבים ברחבי אירופה, קנדה, ארה"ב, ארגנטינה וברזיל. הוא מנגן בכינור המושאל לו מקרן רייטמן טוברט, מנדוזה, ארגנטינה.

הצ'לן אריאל טושינסקי למד אצל מרסל ברגמן וצבי הראל בישראל, אצל אלדו פריסו באוניברסיטת ייל בארה"ב במילגה מיוחדת, ועם ברנרד גרינהאוז. הופיע עם תזמורות שונות, ביניהן הפילהרמונית הישראלית תחת שרביטו של זובין מהטה ובצוותא עם אייזק שטרן ויפים ברונפמן. אריאל מופיע בקביעות בפסטיבלים בין-לאומיים ביניהם "פרו" ברולנדצק, גרמניה, "וילה מוסיקה" בנוישטאדט, גרמניה, "באנף", קנדה, פסטיבל "דוברובניק" בקרואטייה, פסטיבל "קנברה" באוסטרליה. הוא מנגן בצ'לו המושאל לו מקרן רייטמן טוברט, מנדוזה, ארגנטינה.